



BOEK
INCLUSIEF
CD

**MAAIKE
OUBOTER**
HARNAS
VAN GLAS

MAAIKE
OUBOTER
HARNAS
VAN GLAS

UITGEVERIJ
LUITINGH-SIJTHOFF

Deze uitgave is tot stand gekomen in
samenwerking met Universal Music, Baarn

© 2021 Maaïke Ouboter en
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Fotografie ©, Art Direction Aisha Zeijpveld, Len Rooth
Styling Babette Tielrooij
Visagie Yvonne Nusdorfer
Analoge fotografie © Lisette van Maanen
Foto omslag © Aisha Zeijpveld
Ontwerp omslag en binnenwerk Robert Adriaansen, Loudmouth
Vormgeving cd Robert Adriaansen, Loudmouth
Opmaak binnenwerk Thijs Gorter

ISBN 978 90 245 9852 6
NUR 666

www.maaïkeouboter.nl
www.lsamsterdam.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoudsopgave

- 9 Voorwoord
- 10 Zie je mij
- 18 Harnas van Glas
- 28 Wie ik was
- 38 Doe mij maar het verdriet
- 49 Troostliedje
- 58 Zoals jij vroeger deed
- 68 Stuwdam
- 76 Ik schrijf je dichterbij
- 84 Net als wij
- 94 Neem me mee
- 104 Brief aan mijn vader
- 114 Dank
- 118 Credits



Voor mijn ouders

Voorwoord

Dit album heeft een lange aanloop gehad. Als je me zou vragen wat precies de eerste aanzet is geweest zou ik het je niet kunnen vertellen. Misschien waren er wel meerdere beginpunten, die uiteindelijk in elkaar zijn overgevloeid. Ik denk dat ik er al mee was begonnen toen ik het zelf nog niet in de gaten had. Door beelden uit mijn jeugd die naar boven kwamen op te schrijven. In een klein notitieboekje, dat niemand hoefde te lezen. Door eindelijk over verdriet te mogen schrijven van mezelf. Door eerlijk te zijn. Het heeft zich ontvouwd toen ik alles op papier ging zetten. Hoe verder ik kwam, hoe meer ik tegenkwam. Ik kreeg herinneringen terug die ik me al jaren niet had herinnerd. Er ontstond een album, er ontstond een boek.
Harnas van glas.

Het album bestaat uit elf liedjes. Bij elke liedtekst in dit boek hoort een verhaal. Ik sluit elk verhaal af met een andere tekst, vaak een liedtekst van een vorig album, want hoewel dit album nieuw is, is er een verbinding met wat ik hiervoor gemaakt heb. De verhalen staan, net als de liedjes, in principe op zichzelf. Maar als geheel vullen ze elkaar wel aan. Je kunt het album integraal luisteren en lezen om in het complete verhaal te duiken, of je kiest af en toe een los liedje of een verhaal. Het is allebei goed.

Tijdens het schrijven heb ik beseft hoeveel liefde ik ken. Hoeveel liefde mijn ouders te geven hadden. Dit is een boek geworden dat zonder die liefde niet gemaakt had kunnen worden. Ik realiseer me hoeveel geluk ik heb gehad. Hoe belangrijk het is om gezien te worden. Om te mogen bestaan. Daarover wilde ik schrijven. Die verhalen wil ik delen.

ZIE JE MIJ

Wat zie je als je goed kijkt?
Wat zie je eigenlijk echt?
Zie je mijn ogen
of zie je de tijd
die daar lijnen omheen heeft gezet?
Zie je mijn lach
die de kamer opvult
of zie je mijn piepkleine hart?
Daarachter verscholen
Diep in mijn lijf
Kijk je naar iemand die vrij is?

Zie je mij?
Zie je mij?

Wat zie je als je goed kijkt?
Zie je dan wat je verwacht?
Zoek je herkenning
of zie je de vrouw die je al in je hoofd had bedacht?
Zie je mijn vuist en mijn koppig verstand?
Of is het mijn wilskracht? Mijn lef?
Staat hier een reden om boos op te zijn?
Kijk je naar iemand die vrij is?

Zie je mij?
Zie je mij?

Wat zie je als je goed kijkt?
Wat zie je eigenlijk echt?



Ik droomde dat ik op een grote wenteltrap liep. Ik daalde langzaam af, steeds dieper mijn eigen hoofd in. Eerst zag ik de gewone dagen. Ik zag mijn bed waarin ik lag, de donkerblauwe muur, de gang, de veel te kleine keuken. Ik zag pasta alla Norma en koffie in de voortuin. Daarna werd alles onsamenhangender. Ik kwam langs beelden, herinneringen, emoties, en hoe verder ik afdaalde, hoe onbekender alles me voorkwam. Vreemde dingen die ik niet kon plaatsen. Ik zag Sebastiaan dansen, een jongen die op de basisschool bij me in de klas zat. Ik zag mijn eigen jaloezie. Ik zag plekken die ik was vergeten, emoties die ik niet dacht te hebben, en ik bleef afdalen. Een eindeloze spiraal de diepte in. Op een gegeven moment zag ik de vloer, niet heel ver onder me vandaan. Op de vloer, in het midden van de wenteltrap, brandde een klein lichtje. Ik bleef lopen, maar het kwam niet dichterbij. De vloer bleef steeds op een paar treden van me vandaan. Precies toen ik dacht dat ik er bijna was werd ik wakker, met het vreemde gevoel dat ik mezelf minder goed kende dan ik dacht.

Bij het opruimen van een paar nooit eerder uitgepakte verhuisdozen kwam ik een video tegen van een uitvoering met ons kinderkoor. Een groepje twaalfjarigen staat in een halve cirkel op het podium van de kleine zaal van de Goudse Schouwburg. De zaal zit vol publiek. De twaalfjarigen zingen meerstemmig, eerst een lied over een fakir, en dan 'Yesterday' van de Beatles. *Yes-tur-dee*, zingen ze opgetogen, *al mij trobbels siemt so far uweej. Nou it loeks as do der heer toe stee...* Ik sta een eindje links van het midden, net iets achter de twee meisjes die aan weerszijden van me staan. Het valt de anderen niet op, het valt mij misschien niet eens op, maar door de lens van de camera, die vanuit de achterste rij van de tribune op de groep gericht staat, kun je het zien: een klein hobbeltje in een perfecte halve cirkel. Anders dan de rest van de groep kijk ik ernstig terwijl ik de woorden uitspreek. Met mijn armen stijfjes naast mijn lichaam, de rechter iets verder naar voren dan de linker, en mijn handpalmen naar achteren gedraaid,

sta ik daar te verdwijnen. Ondanks die houding zie je in mijn gezicht dat ik daar graag wil staan; ik meen elk woord dat ik zing.

Op een ander filmpje ben ik een stuk jonger. Iemand viert zijn verjaardag, en de hele familie zit in de woonkamer. Ik sta voor een lege muur met een glitterlegging aan, een hoed op en een cape om mijn schouders. Met gedragen stem heet ik het hooggeëerde publiek welkom. Vervolgens kondig ik mezelf aan en loop af om meteen weer op te kunnen lopen. Mijn hoed en cape heb ik in de tussentijd afgedaan. Ik doe een handstand tegen de muur, draai wat rond op de grond en maak grote sprongen. Tot slot duw ik mijn handen tegen de grond en maak mijn rug hol tot ik in een brug kom te staan. Er wordt luid geapplaudisseerd. Ik spring overeind, mijn armen vliegen in de lucht bij wijze van groet, en ik kijk trots de kring rond. Vanuit mijn ooghoeken spiek ik naar mijn moeder, en zie hoe trots ze naar mij kijkt.

Ik heb niet zoveel filmpjes van mijn jeugd, maar ik ben een van die gelukkigen die gezién is opgegroeid. Ik kon in de ogen van mijn ouders lezen dat ze mij zagen. Ik hoefde daar mijn best niet voor te doen, niets te veranderen en niets te laten. Ze keken naar ons, hun kinderen, en ze zagen wie we waren. Toen was ik me daar natuurlijk niet van bewust, pas later kwam ik erachter dat kijken niet per se hetzelfde is als zien. Dat mensen een beeld van je kunnen hebben, en dat alles wat je daarna doet in dat beeld wordt gepropt, ook wanneer het eigenlijk niet past. Het is me meer dan eens gebeurd dat iemand naar me keek, en een 'mij' zag die ik zelf niet kende. Soms probeerde ik die 'mij' een tijdje te zijn, maar vaak zonder veel succes. Zelf merk ik ook geregeld dat ik onterecht bij een eerste indruk van iemand blijf hangen. Het maakt de wereld behapbaar, denk ik. Dan hoef je er niet steeds over na te blijven denken en je beeld bij te blijven stellen. Of misschien komt het door de hoop op herkenning. Projectie en herkenning kunnen dicht bij elkaar liggen.